

E w e n n e

mycket wackra

W i s d r.

Den Första:

I min ungdom det roar mig sjunga m. m.

Den Andra:

Kaffe:Wisa.

Äf allt det goda, som man förtär m. m.

Christinehamn,
tryckt hos P. Elias Norman, 1850.

Den Förfsta:

1.

I min ungdom det roar mig sjunga, Fast
än sorgen till hjertat mig går, :: För den
blomstrande ungdom förkunna, Hur de werlds-
liga nöjen förgå. ::

2.

Aldrig komma de nöjsamma dagar, Som
i nöjen framflutit för mig, :: Då en wän
jag med oro skall sakna Och med ängslan
framleswa min tid. ::

3.

Du den blomstrande tid är framfluten
Lifsom watten i forfarande ström, :: Mina år
och min ungdoms dagar Hafwa flytt som en
tanke, en dröm. ::

4.

En ros hade jag wäl planterat, Swil-
ken inwid mitt hjerta skall bo, :: Men en

gång och se'n aldrig mera Den inför mina
ögon fick gro.::

5.

Nedan hafwer du mig öfvergifwit, Ne-
dan du mig för alltid bortglömt. :: Ingen
wän dig dock werlden kan gifwa, Som dig
nånsin kan älska så ömt. ::

6.

Jag går här ibland stormande ilar,
Och mitt hjerta är utan all tröst, :: Mig på-
minner hwar gång jag fick hwila Så lungt
och så nöjdt wid ditt bröst. ::

7.

Kan wäl hända den dagen kan komma
Att din ungdom har rasat förbi, :: Och ditt
hjerta med smärta skall ångra, Att du varit
så falsk emot mig. ::

8.

Vinden grön jag gick ut att beskåda, För
att lugna mitt hjerta och sinn; :: Men en
tanke inföll mig så swåra, Att förtwiflan be-
wekte mitt sinn. ::

9.

Ingen finns här som mig mera känner,
Ty för alla en främling jag är; :: Mina ung-

domsbefanta och wänner Äro borta, De äro
ej här. ::

10.

När som jag uppå hemorten tänker,
Der Föräldrar och Sysken jag har, :: Jag
besinnar hur met deras wilja Jag rest be-
er och dem olydig war. ::

11.

Detta får jag med tiden erfara Då är
andra en ijenare jag är, :: Jag gick ut att
werlden försöka; Hennes falskhet jag nu kän-
na lär. ::

12.

Swällen stundar och solen går neder,
Och mitt nöje skall slutas i dag; :: Aldrig
stundar för mig eller eder Någon lycklig och
nöjsammer dag. ::

13.

Will jag sofwa ell' will jag ock wafna,
Så will oron all glädje förtä, :: Då lilla
wännen jag alltid måst sakna Och med sor-
gen jag ensam bli qwar. ::

14.

Seke må du dock tro, att jag förjer Mig
till döds, fast din gunst jag ej får; :: Tiden,

som alla sorger fördöljer, Den skall säkert och
läka mitt sär. ;:

15.

Sent farväl jag dock önskade taga Utaf
dig, du min älskade mö; ;: Utaf fruktan att
sorgen få draga, Till jag förr eller sent må-
ste dö. ;:

16.

Till sitt slut är wisan nu skrifwen, Och
mitt namn här jag tecknat derpå: ;: Gifwen
att uppå versernas början, Derutaf i alle kun-
nen förstå. ;:

Den Andra:
Kaffe-Visa.

1.

Uf allt det goda, som man förtär Bland al-
la jordiska drycker, Väl kaffekoppen den bä-
sta är; Den skingrar människans nycker; —
Den styrker Kroppen, den lifwar själen —
den känd från hjeskan och ned i hälen.

Hurra Hurra. Hurra Hurra.

2.

När hösten kommer med bläst och snö, Och
våren börjar sin wäta, Då blir till lynnet
man trög och slö; Man blott vill sofwa och
träta; Ja man är rustig i hela kroppen; Men
då finns hellsan i kaffekoppen.

Hurra Hurra. Hurra Hurra.

3.

När färsta nyheter mände ta's Från sta-
dens hundrade fanter, Man på ett litet honett
kalas Ser sina wänner och tanter — Vid
kaffebordet man gör sitt bästa Med fantise-
randet om sin nästa.

Hurra Hurra. Hurra Hurra.

4.

Den ena dricker sin tör på bit — En
annan älskar att doppa — De prata derwid

med sådan flit, Att man bbr dronen stoppa —
Som trumman bullrar i Frigsrebeljen, Så
bullra tungorna uti konseljen.

Hurra Hurra. Hurra Hurra.

5.

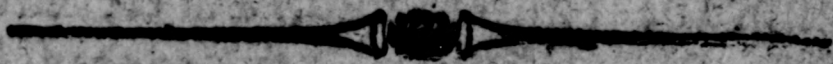
När Frun sin älskade man har mist, Och
sitter ensam med gälden, Hon bittert förjer
sin dubbla brist, Och sätter pannan på elden;
Och när den klarnar hon lemnar båren Och
hemtar styrkan i kaffetåren.

Hurra Hurra. Hurra Hurra.

6.

Förutan kaffe, o Gudadryck! Hvad more
menskliga lifwet? Allt nytt som ännu ej finns
på tryck, På pannans botten står skrifwet;
Och se'n man utdruckit sista slunpen, Står
lifwets gåtor i kaffesumpen.

Hurra Hurra. Hurra Hurra.

Röstar Two skillingar Banko.